

Conferència del president de la Generalitat “Un any de Govern d’Entesa”

*Barcelona, 26 de novembre de 2007
Auditori del Palau de la Generalitat*

Molt bona tarda a tothom. Gràcies per la seva assistència i moltes gràcies a l’amic Foix per les seves paraules.

Dijous d’aquesta setmana farà un any que es va constituir el Govern d’Entesa. Ha estat un any de normalitat institucional i democràtica, que ha permès una acció intensa, tant per part del Parlament de Catalunya com del Govern de la Generalitat.

Constituït el Govern, es va elaborar i posar en marxa, en poques setmanes, el programa d’actuació, el Pla de Govern 2007-2010, i s’ha iniciat, de manera efectiva, el desplegament de l’Estatut.

Com vaig dir en el propi debat d’investidura, la nostra intenció era aprofitar i continuar els encerts i, també, rectificar els errors que es poguessin haver produït en la legislatura anterior.

El Pacte d’Entesa és, per tant, un acord de llarg recorregut i representa, avui, la millor garantia per a l’estabilitat i el futur de la governació a Catalunya.

Durant aquests mesos, el Govern ha començat a executar i fer realitat els compromisos recollits en el Pla de Govern.

Ho hem fet amb un criteri polític i un capteniment institucional caracteritzats, essencialment, pel rigor, la cohesió, la serietat, la solidesa i la determinació.

Per donar compte davant la societat catalana del grau d’acompliment de l’acord en aquest primer any de Govern, em dispenso a desgranar una síntesi de l’acció de govern duta a terme fins ara.

Posteriorment em referiré als grans acords nacionals i a les perspectives per a 2008, i acabaré amb algunes reflexions sobre quin és l’horitzó cap al qual volem orientar Catalunya des del Govern i a quina idea de país respon la nostra actuació.

*

En el debat d'investidura vaig presentar un programa de govern basat en tres grans eixos entorn dels quals estructurar la vertebració del país: les persones i el seu benestar; les administracions públiques i el seu govern; i l'impuls econòmic i el desenvolupament equilibrat del territori.

El primer eix, les persones i el seu benestar, passa per aprofundir i renovar el nostre sistema de benestar amb l'objectiu de situar-lo entre els més avançats d'Europa.

El segon eix, el del Govern i les administracions públiques, es concreta de manera especialment intensa en el desplegament de l'Estatut de Catalunya.

I el tercer eix es centra en el creixement econòmic sostenible, en un territori endreçat i equilibrat, i amb un fort compromís amb la innovació i la competitivitat.

A banda d'aquests tres eixos, em vaig comprometre amb una metodologia per a les grans polítiques de país, basada en acords amplis entre Govern, partits i agents socials i econòmics, en forma de pactes o grans acords de país. Més endavant els en parlaré amb més deteniment.

PART I: UN BALANÇ DE L'OBRA DE GOVERN

Comencem pel balanç. L'acció de Govern ja ha començat a donar sentit, força i contingut a les grans prioritats anunciades en el debat d'investidura. Prioritats definides per donar resposta a la visió d'un país en canvi amb unes institucions sòlides i una societat dinàmica.

Demà mateix farem públic un balanç exhaustiu de l'obra realitzada que els consellers i les conselleres del Govern explicaran d'acord amb les seves respectives responsabilitats. Avui, voldria exposar davant de tots vostès una síntesi de les mesures i les actuacions més rellevants, així com de la visió política que les orienta.

A primers de març passat, en ocasió dels 100 primers dies de Govern, vaig fixar, com a primer compromís del meu mandat, la necessitat d'estendre la seguretat en un sentit ampli per aconseguir que els canvis que experimenta la societat catalana no redueixin el nostre potencial integrador.

La seguretat cívica no és el resultat d'una societat pròspera i amb un major benestar, sinó que n'és una condició imprescindible. En aquest sentit, la primera obligació del Govern és vetllar perquè Catalunya continuï tenint uns índexs de seguretat raonables. I crec que ho estem aconseguint.

Els Mossos d'Esquadra, que ja cobreixen el 81% del territori i atenen el 91% de la població, estan demostrant la seva capacitat de respondre a les exigències d'una societat cada vegada més complexa i avançada com la nostra.

Durant aquest 2007, s'ha produït un descens significatiu dels delictes contra les persones al territori de desplegament i la percepció de seguretat ciutadana es manté pràcticament estable des de l'any 2004.

Pel que fa a l'Administració de Justícia, durant aquest any han entrat en funcionament 20 òrgans judicials a Catalunya.

En el sistema penitenciari, hem obert el nou Centre Penitenciari de Brians 2 a Sant Esteve Sesrovires i també el nou Centre de Joves Can Llupià de Barcelona.

Igual que al mateix temps, hem implementat el Programa per a l'Abordatge Integral de les Violències contra les Dones. I hem aprovat el projecte de llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, que es troba en tramitació parlamentària.

Per altra banda, la revisió dels protocols de prevenció, detecció i repressió del maltractament infantil ens permetran afrontar amb més diligència aquesta xacra de la nostra societat.

És evident que quan es parla de l'estat del benestar i dels seus serveis bàsics, s'oblida sovint que la seguretat ciutadana i la justícia són també un servei bàsic i han de ser un servei públic accessible pel conjunt de la ciutadania.

També voldria subratllar la importància de la seguretat en el món del treball.

Durant aquest primer any de Govern, hem aprovat la Llei del Consell de Relacions Laborals i hem posat en marxa ajuts a les PIMES perquè inverteixin en equips més moderns i segurs, estenent, al mateix temps, els controls a les empreses amb majors índexs de sinistralitat.

Garantir l'exercici dels drets i una assumpció efectiva dels deures i les responsabilitats de la ciutadania, és una condició necessària per a la llibertat i la confiança.

Aquesta és la raó per la qual la seguretat i la justícia formen part del nostre programa de reformes. I aquesta és la raó per la qual aquest programa reformador inclou un compromís inequívoc amb la justícia social i la igualtat d'oportunitats, que ens porta a desenvolupar polítiques de suport integral a les famílies.

En el discurs d'investidura vaig comprometre'm a estendre el suport a les persones dependents. **Un any després els puc parlar de l'inici del desplegament i aplicació de la Llei de Dependència aprovada per les Corts Generals, i també de l'aprovació de la Llei de Serveis Socials per part del nostre Parlament, que comportarà la universalització del dret a l'accés als serveis socials.**

Assolir aquests objectius tan ambiciosos no és possible només amb un any de Govern, però hem creat les bases per passar d'una cultura del subsidi social a una cultura del servei públic, que és més justa i equitativa.

Durant els darrers tres anys s'han compromès 29.832 places públiques d'educació infantil. Ens trobem, per tant, al llindar del compliment del compromís de creació de 30.000 places que preveia el Mapa 2004-2008.

El Govern continuarà promovent una inversió prioritària en la petita infància, desenvolupant les possibilitats d'acció que ofereixen les escoles bressol que, entre altres objectius a més dels pedagògics, fa possible reconciliar la maternitat i el món laboral.

La formació és clau. Sobretot en les famílies amb pocs recursos. Perquè sabem que la pobresa acostuma a repercutir negativament en el nivell educatiu dels infants i la seva qualificació laboral futura. I sabem també que una baixa qualificació educativa i laboral pot tenir efectes al llarg de la vida de les persones i acabar essent sinònim de pobresa crònica.

Aturar aquestes espirals d'exclusió requereix una inversió social prioritària, que el Govern està oferint, tant a través dels serveis de suport a les persones dependents i de la construcció d'escoles bressol i altres equipaments, com del desenvolupament de la Llei de Prestacions Socials de Caràcter Econòmic.

Sense renunciar per aquesta raó a millorar la qualitat dels serveis sanitaris i educatius universals. Perquè les unes pretenen pal·liar els símptomes i les altres ataquen les causes. Justament per això estem avançant cap a un nou model sanitari.

En aquests mesos el Govern ha estat un impulsor, receptiu, proactiu i executiu, de les actuacions del Consell de la Professi6 M6dica i d'Infermeria, i avui els nostres professionals de la salut tenen unes millors condicions laborals.

Aquelles pol6tiques m6s valorades pels nostres ciutadans, com per exemple la implantaci6 del diagn6stic r6pid de c6ncer i les mesures per reduir els temps d'espera quir6rgica, s'han vist reforçades.

I aquestes millores qualitatives del nostre sistema sanitari s'han complementat amb l'avenç cap a un model sanitari m6s sostenible, a trav6s de la posada en marxa del Pla d'innovaci6 de l'atenci6 prim6ria o del Pla estrat6gic materno-infantil, i a trav6s de reformes organitzatives, que avui voldria singularitzar amb l'aprovaci6 de la Llei de l'Institut Catal6 de la Salut.

6s cert que hi ha dificultats per a l'aplicaci6 d'aquestes mesures, per6 ning6 no dubta, a hores d'ara, que cal adequar els serveis de salut a l'evoluci6 de la nostra societat.

En l'6mbit de l'esport, voldria destacar la presentaci6 del projecte de Llei sobre l'exercici de les professions de l'esport, i la posada en marxa del "Pla d'Activitat F6sica, Esport i Salut", per promoure la salut i la prevenci6 de malalties per mitjà de l'activitat f6sica, des dels centres d'atenci6 prim6ria.

Pel que fa a l'educaci6, aquest primer any de la legislatura ha resultat especialment prol6fic perquè hem desplegat els principals compromisos del Pacte Nacional per l'Educaci6.

La sisena hora a l'educaci6 prim6ria a les escoles p6bliques ja ha arribat gaireb6 al 90% de l'alumnat; hem incrementat notablement els ajuts a les escoles i les fam6lies per garantir una major igualtat d'oportunitats; hem posat en marxa un Pla d'impuls de l'Angl6s que ens acostar6 a l'objectiu del trilingüisme; s'estan aplicant m6s de 1.300 programes d'innovaci6 educativa a l'educaci6 prim6ria; 89 Plans Educatius d'Entorn ja coordinen l'acci6 educativa m6s enll6 de l'6mbit escolar i estem desenvolupant el pla de millora de la secund6ria i començant a elaborar la Llei d'Educaci6 de Catalunya, el gran repte i una de les grans assignatures pel 2008.

Catalunya té, encara, un sistema productiu que no sempre ofereix els incentius necessaris per atraure treballadors qualificats i un sistema educatiu que a vegades no s'orienta prou cap al sistema productiu.

I reduir i corregir aquest biaix és una de les prioritats del II Pla de Formació Professional que s'ha consensuat amb la comunitat educativa, els sindicats, les patronals, i també de la xarxa FP.CAT que estarà formada per centres d'excel·lència i ens permetrà avançar en la integració entre el món laboral i la formació.

La política universitària s'ha orientat aquests mesos a finançar el Pla d'inversions 2007-2013, que es sumen als ja previstos en el Pla de finançament per a la millora de les universitats públiques catalanes, i que ens permetran afrontar amb més estabilitat la integració a l'Espai Europeu d'Educació Superior.

Al llarg dels darrers mesos m'he reunit amb tots els rectors de les universitats públiques catalanes, he escoltat els seus neguits i ho continuaré fent i els puc assegurar que no faltará diàleg en l'elaboració del nou mapa de titulacions, entre altres moltes coses.

Algunes dades fetes públiques recentment confirmen amb contundència els riscos que corre la societat catalana si no es compromet, a tots els nivells, a millorar el sistema educatiu. Més endavant m'hi tornaré a referir.

El Govern vol potenciar l'autonomia de la cultura catalana a través del Consell de la Cultura i les Arts, actualment en fase de tramitació parlamentària.

Necessitem que la nostra cultura sigui forta i ben estructurada en el conreu, difusió i consum interior, per poder tenir una cultura amb una presència adequada en el mercat global.

Amb la intenció d'enfortir el mercat de proximitat estem promovent el nou pla d'equipaments escènics municipals, la creació de l'agència de difusió artística i completant l'objectiu d'una biblioteca pública a tots els municipis de més de 3.000 habitants.

Bé, tot el que els acabo de dir fins aquí es podria resumir amb la reflexió següent:

Un govern que no inverteixi de manera preferent en les persones i les famílies, en la reducció de la pobresa, en l'extensió dels serveis públics universals i en la seva cultura per igualar l'estructura d'oportunitats, és un govern que s'allunya de l'objectiu principal: garantir la dignitat, els nivells bàsics de benestar, l'autonomia i la llibertat dels ciutadans als quals ha de servir.

És evident que si no fem tot això no disposarem del capital humà necessari per acompanyar el canvi en el model de competitivitat que ens permeti seguir prosperant. Perquè no podem avançar cap a una economia més sòlida i avançada si no modernitzem estructuralment el nostre capital físic i tecnològic.

Les darreres setmanes he parlat, a part dels temes que ha citat l'amic Foix, d'una Catalunya que vol seguir essent motor competitiu i capdavanter a Espanya i que s'ha fixat com a objectiu aportar un major valor afegit a l'economia europea.

Som la primera regió econòmica i no hi ha raons per pensar que podem deixar de ser una regió econòmica líder i competitiva.

L'economia catalana està responent positivament a un entorn de creixent competència mundial. El Govern està acompanyant aquest procés de modernització a través d'una forta acció inversora que ens permetrà adequar el nostre capital físic als processos d'integració urbana i millorar les nostres connexions amb els principals nodes econòmics globals.

Crec que és inqüestionable l'esforç de l'actual Govern espanyol i del nostre Govern per capgirar una situació creada per un període de desatenció inversora que ha estat molt perjudicial per a Catalunya. Avui encara pot semblar insuficient, però seria del tot injust negar-lo o minimitzar-lo.

Per exemple: el nostre compromís amb el transport públic es fa evident amb el creixement de l'Autoritat del Transport Metropolità, que ja té un pressupost de gairebé 1.000 M€, dels quals la meitat corresponen a aportacions públiques.

O l'ampliació de l'horari nocturn del metro tota la nit dels dissabtes i vigílies de festius, que ha passat de ser un compromís al programa de Govern a ser una realitat.

Pel que fa a la xarxa viària, s'ha acabat la tramitació del Primer Pla d'Autovies. Ja estem treballant en el segon.

S'ha adjudicat el desdoblament de l'Eix Transversal, s'estan acabant les obres del desdoblament de Manresa-Berga, estan en fase avançada els eixos Vic-Ripoll, Reus-Alcover i Maçanet-Vidreres, i preveiem licitar Vilanova-Manresa a començaments de l'any vinent.

En les grans infraestructures viàries i ferroviàries pendents buscarem un consens que permeti el creixement, el desenvolupament i el respecte al territori. Un consens que no aturi, sinó que impulsi aquest nou equilibri.

Pel que fa a l'aeroport del Prat, amb l'assignació d'espais de la Terminal Sud, s'ha començat a fer visible un canvi en el model que ha d'afectar també la gestió i que confiem poder desplegar l'any que ve.

Aquest estiu es va viure a Barcelona un episodi lamentable, en relació amb el subministrament elèctric, que va afectar durant dies molts milers de ciutadans. Se n'ha parlat abastament.

Els asseguro que la Generalitat extreparà la seva exigència perquè es duguin a terme les obres de manteniment i millora de les infraestructures de distribució i transport d'energia.

És per això que hem elaborat, aprovat i remès al Parlament el projecte de Llei que ha de garantir la qualitat del subministrament elèctric. I que hi ha en marxa un expedient sancionador a les empreses responsables de l'apagada.

El Govern treballa també per incidir en tots aquells factors que ens poden fer avançar cap a una economia més competitiva en el marc d'un sòlid sistema de benestar.

En aquest sentit, la connexió entre la universitat i l'empresa, a través de la col·laboració públic-privada i la creació d'una xarxa de centres tecnològics connectats amb els sectors estratègics de cada territori de Catalunya, ens permetrà formar, atraure i mantenir nous talents en sectors on el risc emprenedor i la recerca sempre són un joc de suma positiva.

Estem invertint més i estem gastant millor. I ho fem desenvolupant una col·laboració amb el sector privat, que es basa en el compromís de la Generalitat de continuar augmentant els recursos que es destina a R+D+I, i es basa també en la nostra voluntat que els recursos públics siguin un instrument per aconseguir un major compromís empresarial.

L'increment dels ajuts a les empreses en matèria de R+D+I durant l'any 2007, en relació a l'any 2003, ha estat del 435%. I perquè aquest increment de recursos vagi acompanyat d'una clara visió estratègica, hem reformat el Consell Interdepartamental de Recerca i Innovació Tecnològica (CIRIT).

El nostre objectiu és assolir el 2% del PIB l'any 2010, per això, caldrà l'esforç del conjunt de les administracions públiques, des de l'europea i el setè Programa Marc, l'Estat, el Govern de Catalunya, el gran esforç que fan les universitats del nostre país i, també, el que han de fer i fan moltes empreses.

La millora de la nostra competitivitat també passa necessàriament per un ús extensiu i universalitzat de les tecnologies de la informació i la comunicació i per assegurar la connectivitat de tot el territori català.

L'altra cara de la moneda de la nostra estratègia econòmica per la competitivitat de l'economia catalana, és la internacionalització. Després m'hi referiré.

Ara només vull assenyalar que la propera fusió del CIDEM i el COPCA en la futura Agència d'Innovació i Internacionalització serà la mostra de com l'Administració s'adapta al curs dels temps per recolzar les apostes de desenvolupament empresarial.

Repeteixo el que ja he dit, en diversos fòrums econòmics i empresarials: necessitem tenir empreses d'origen català, que esdevinguin multinacionals líders en els seus mercats.

Empreses que desenvolupin noves formes d'aliança, de creixement i de dimensionament, amb el suport del sector financer i de les institucions.

Aquesta és l'opció estratègica que han fet empreses com Ros Roca, Almirall, Valira, Grífols, Agrolimen, Ficosa, Uriach, Planeta, per citar només alguns exemples. Perquè normalment es parla sempre de les coses que no van bé i hi ha empreses que sí que estan fent els deures.

Les iniciatives que vagin en aquesta direcció comptaran amb el nostre suport institucional.

Som plenament conscients de la necessitat de donar suport a desenvolupaments econòmics cada vegada més globalitzats.

També en resposta a un repte global, el Govern ha refermat el seu compromís amb la sostenibilitat: constituint la Comissió Interdepartamental contra el Canvi Climàtic i iniciant el procés per a la 1a Convenció Catalana de Canvi Climàtic, per avançar en el compliment del Protocol de Kyoto.

El nostre sector agrari està afectat per un escenari de canvi, que s'afegeix a les incerteses pròpies d'un sector subjecte a factors naturals no sempre controlables.

Per afrontar-lo, hem de fomentar la integració empresarial i la capacitat de competir dels entorns cooperatius; potenciar la implicació dels agricultors en els processos de transformació i distribució; refermar el nostre compromís amb la revolució biotecnològica i continuar valoritzant l'agricultura com un sector clau per l'equilibri territorial, a través de la inversió en regadius més important que s'ha realitzat fins ara, el més emblemàtic el Canal Segarra-Garrigues.

L'any 2008 es podran regar les primeres hectàrees amb aigua del Canal. Començarem a veure fet realitat un somni de moltes generacions.

La nostra política agrícola i agroindustrial es dirigeix a la consolidació del mercat local, per significar-nos decididament en el mercat global.

De forma similar hem de desvetllar noves vocacions que ens ajudin a consolidar "serveis del coneixement", aprofitant els nostres valors creatius, artístics i culturals.

Un d'aquests projectes, com els deia, és el campus audiovisual del districte tecnològic 22@ a Ca l'Aranyó. Un altre és la Casa de les Llengües.

També hem de potenciar les indústries culturals i dimensionar i fer créixer el mercat creant les condicions per a la projecció de la cultura catalana.

La cultura és un element d'identitat. Però és, també un sector econòmic de primer ordre. Per això el Govern combina el suport a la producció, amb el suport a la distribució, el màrqueting i la promoció de béns culturals.

Perquè necessitem disposar d'un teixit industrial capaç de donar serveis en qualsevol llengua, però també necessitem enfortir la indústria cultural en llengua catalana.

Precisament la indústria editorial ha viscut un moment molt especial a la Fira de Frankfurt, a primers d'octubre passat. Mai no havíem tingut una oportunitat tan gran com aquesta. I crec que l'hem sabut aprofitar.

Com saben, durant aquest any una de les prioritats del Govern ha estat la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que ja ha aprovat pel Parlament.

També voldria subratllar que hem aconseguit que es fixin les condicions tècniques i legals per donar resposta a una realitat social i de mercat en relació a les emissions de TV3 al País Valencià. De manera que avui no hi ha cap excusa legal ni tècnica

per a no signar el conveni de col·laboració entre la Generalitat de Catalunya i la Generalitat Valenciana perquè TV3 pugui emetre a València i Canal 9 a Catalunya.

I, al mateix temps, i per seguir amb la racionalització i enfortiment del sector, el Govern està impulsant el trànsit a la TDT, potenciant la televisió de proximitat i per garantir la viabilitat i presència de la petita i mitjana empresa audiovisual.

Catalunya necessita tenir un mercat intern i una escala per competir a nivell global.

I ha de ser cada vegada més conscient de la necessitat de tenir un sistema institucional transparent, modern i eficient.

El Govern ha avançat en aquesta direcció, a través de l'aprovació del projecte de Llei de creació de l'Oficina Antifrau i a través d'un nou projecte de simplificació de la tramitació administrativa.

Després de desenvolupar un procés de consulta amb diversos agents econòmics i mediambientalistes, s'han definit 48 mesures que afecten a 204 tràmits i tenen un impacte econòmic per les empreses que s'estima en uns 315 M€/any. Una part important d'aquestes mesures figuraran en un decret que aprovarem al llarg de les properes setmanes.

Un apunt sobre la relació amb el món local: **Al llarg d'aquest primer any, la Generalitat ha enfortit també la seva aliança amb els ajuntaments, que és tant com dir que ha enfortit el sistema institucional de Catalunya.**

Els darrers quatre anys s'han incrementat més del 100% dels recursos que la Generalitat destina als fons incondicionats de finançament dels ens locals.

Fer esment, només, de l'aprovació del nou Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya (PUOSC) per als propers cinc anys, amb un increment del 43% respecte de l'anterior pla, amb una aportació de 600 M € que permetran fer front a prop de 5.000 actuacions municipals.

Voldria parlar un moment, ara, del balanç del primer any de desplegament estatutari.

El Govern s'ha marcat uns objectius i un mètode per assolir-los, amb un sentit realista del "tempo", però amb la determinació d'evitar vacil·lacions i dilacions innecessàries en el ritme del desplegament, i seguint els passos i els ritmes

preestablerts. I penso que hem aconseguit els nostres objectius fins aquest moment.

El Parlament ha aprovat la Llei de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya o la Llei de l'Agència Tributària de Catalunya.

També suposarà un pas important per a l'adaptació del nostre marc institucional a l'Estatut, l'aprovació del projecte de Llei del Consell de Garanties Estatutàries, en debat també al Parlament en aquest moment.

I, en relació amb el desenvolupament dels àmbits competencials que caracteritzen la llengua i el dret civil, voldria destacar un cop més, la tramitació dels projectes de llei del llibre tercer del Codi Civil de Catalunya relatiu a les persones jurídiques i el llibre quart relatiu a les successions.

Aquests projectes de llei s'estan debatent conjuntament amb altres normes que ens permetran desenvolupar nous espais competencials previstos a l'Estatut i les prestacions derivades dels drets i deures de ciutadania que s'hi reconeixen, com per exemple el projecte de llei del dret a l'habitatge.

Paral·lelament, el Govern també ha impulsat la normativa relativa als principis rectors, amb el projecte de llei de l'Institut Català Internacional per la Pau i l'aprovació de la llei del Memorial Democràtic.

I s'han iniciat els primers processos de modificació de la normativa estatal afectada pel nou Estatut, amb l'objectiu bàsic de fixar la presència i participació de la Generalitat a les institucions de l'Estat.

El primer resultat tangible d'aquesta voluntat ha estat la modificació de la llei Orgànica del Tribunal Constitucional.

Tot i que estem arribant al final de la legislatura a nivell estatal, ara el nostre objectiu serà aconseguir la plena aplicació del Títol III, a través de la inclusió de les previsions estatutàries en els projectes de llei orgànica que estan actualment en tramitació a les Corts Generals - i que per raons de calendari és ja difícil que es puguin aprovar-, tal i com es va fer amb la llei del Ministeri Fiscal.

Pel que fa a les relacions intergovernamentals Estat/Generalitat, durant el primer quadrimestre de l'any 2007 s'han constituït les tres comissions entre Estat i Generalitat que preveu l'Estatut. El seu funcionament ha assolit una bona velocitat de creuer, de manera que podem dir que hem entrat en una fase de negociació.

S'ha acordat els primers traspassis efectius: l'Hospital Clínic, la primera fase de l'ordenació i la gestió del litoral, la seguretat privada, el notariat i els registres públics, la declaració d'utilitat pública de les associacions i l'aplicació de beneficis fiscals a associacions i fundacions i altres.

I s'han iniciat les negociacions per al traspàs de les beques i ajuts de l'ensenyament universitari i no universitari, de funcions i serveis en matèria d'immigració, les comunicacions electròniques i la inspecció de les telecomunicacions, la inspecció de treball, l'expedició i homologació de títols i estudis estrangers en ensenyaments no universitaris, entre d'altres.

En alguns d'aquests àmbits tenim la perspectiva d'arribar a acords a la reunió de la Comissió Bilateral d'aquest mes de desembre.

Un altre gran camp d'acció de la política institucional és Europa, Europa i el món.

És per això que el Govern va crear la Secretaria per a la Unió Europea, que disposa d'un instrument d'interlocució formal com és la Delegació del Govern davant la Unió Europea.

El Govern ha participat activament tant a la Comunitat de Treball dels Pirineus, com a l'Euroregió, com a la trobada dels Quatre Motors d'Europa.

El meu primer viatge oficial des de que sóc president, després de dues visites a la capital europea i una visita a Roma amb motiu del 50 aniversari del Tractat de Roma, va ser el passat mes de juliol a Portugal, que com saben ostentava la Presidència de la Unió, per reunir-me amb el primer ministre José Sócrates.

En política europea tenim dos grans reptes: impulsar la capacitat institucional de la Generalitat en el sistema polític de la Unió i ampliar la nostra participació en les polítiques comunitàries.

Durant aquest any 2007 Catalunya ha ocupat la presidència de la xarxa de regions amb poder legislatiu de la Unió Europea, la REGLEG, que va celebrar la Conferència de Presidents els dies 15 i 16 de novembre a Barcelona, establint un posicionament clar sobre el reconeixement que ens pertoca en el procés de construcció europea d'acord amb les nostres competències.

PART II, PACTES NACIONALS, PRESSUPOST'08, NOU MODEL DE FINANÇAMENT

A cavall entre el que és el balanç d'aquest primer any de la legislatura i d'acompliment dels compromisos del Pla de Govern, voldria, dedicar uns minuts a parlar amb una mica més de deteniment dels grans acords nacionals.

Dels que hem plantejat per al futur immediat de Catalunya i dels que ja es van assolir durant l'anterior mandat, que han de tenir una lògica i natural continuació.

El Govern va decidir, des del primer moment, exercir la seva responsabilitat paral·lelament amb la voluntat de diàleg i l'acord amb el conjunt de forces polítiques i també, molt especialment, amb el concurs de les forces representatives de la nostra societat civil.

D'acord amb aquesta voluntat vaig llançar la proposta de discutir i assolir grans acords en tres dels àmbits fonamentals en la construcció de la Catalunya dels propers quinze o vint anys: l'habitatge, la immigració, la recerca i el desenvolupament tecnològic i científic.

A aquests tres àmbits vàrem afegir-hi una altra prioritat del govern, a proposta del Cap de l'Oposició: les infraestructures.

En tots aquests àmbits, que se sumen –com he dit– als acords nacionals ja assolits sobre la internacionalització de l'economia i sobre l'educació, hem de ser capaços d'assentar solucions estables, a partir d'un diagnòstic àmpliament compartit sobre l'estat del país i de les seves necessitats.

Es tracta de reptes que concerneixen i impliquen tota la societat catalana, perquè estem parlant de fer realitat una veritable transformació del país. Tant en el seu capital físic, com també en el seu capital humà. I això no és obra d'un govern o d'un altre, ha de ser una obra col·lectiva i continuada en el temps.

Per tant, aquesta transformació de Catalunya ha de tenir com a protagonista tota la societat catalana. Als governs ens correspon l'impuls. Al conjunt de la societat el protagonisme.

I si aconseguim tirar endavant aquests acords nacionals, els asseguro que no m'interessa tant qui capitalitzi l'èxit com tenir la seguretat que els catalans i les catalanes en capitalitzaran els beneficis.

És el moment de comprometre's a treballar de manera lleial i amb generositat per donar respostes a alguns reptes que junts podrem abordar amb més garanties.

Pacte per a l'Habitatge

El Pacte de l'Habitatge 2007-2016, ha estat el primer dels quatre pactes que s'ha signat. El van subscriure, el passat dia 8 d'octubre, els principals agents econòmics i socials, les entitats municipalistes (representant municipis, consells comarcals i diputacions) i les forces polítiques presents al Parlament, excepte CiU i el PP.

És un bon pacte. I hem de reconèixer el talent i l'esforç que hi ha abocat un bon nombre de professionals i interlocutors econòmics socials i polítics.

El Govern comparteix amb la majoria de forces polítiques i la societat catalana un objectiu: convertir l'habitatge en una política d'equitat prioritària.

Ara, a més, s'hi suma la desacceleració del sector. De manera que l'acompliment del pacte ha de donar resposta a un greu problema social i, alhora, ha d'ajudar a mantenir l'activitat i l'ocupació al sector.

Pacte per a la recerca

El segon pacte és per la recerca, el desenvolupament i la innovació.

Catalunya ha d'aspirar a situar-se, en pocs anys, en el grup d'avantguarda científica i tecnològica d'Europa. En alguns terrenys, sobretot els vinculats a la Biotecnologia, el nostre nivell d'excel·lència ja comença a esdevenir el referent internacional que perseguim.

Perquè Catalunya se situï a l'avantguarda científica i tecnològica, és condició necessària que l'actuació de les administracions tradueixi de manera sostinguda aquest desig en realitats inversores i pressupostàries.

Aquest ha de ser l'objectiu del Pacte, que esdevindrà el vector de canvi principal del nostre model de competitivitat.

Ens trobem en un procés de transició cap a una nova fase de desenvolupament econòmic i emergeix el repte de la innovació com a motor de creixement.

I la necessitat d'avançar cap a una economia basada en el coneixement, que aporti més valor afegit, que tingui una base científica i tecnològica sòlida i que incentivi la transferència de coneixement i el creixement empresarial.

Els equips de treball i consulta, entre el Govern i el món universitari, científic i empresarial d'aquest Pacte, ja estan en marxa.

Les conclusions i recomanacions a què arribin els equips de treball, -i que el Govern vol tenir abans d'acabar el primer semestre de l'any 2008- serviran de base per substituir l'actual Pla de Recerca i Innovació.

Convé remarcar que els Pressupostos de la Generalitat pel 2008 tradueixen el compromís amb la recerca, el desenvolupament i la innovació, amb un increment del 33,5 % respecte del 2007. En dos anys, pràcticament s'hauran doblat els recursos destinats a la recerca.

Pacte sobre les infraestructures

Pel que fa a les Infraestructures, que de manera conscient he fet que anessin apareixent al llarg de la meua intervenció, és més que evident l'esforç de concertació per a l'establiment de l'ordre de prioritats per als propers anys.

A dia d'avui crec que ja no hi ha ningú capaç de negar, amb arguments solvents, que Catalunya ha patit una desatenció inversora clamorosa, durant molts anys.

Ja no hi ha ningú capaç de negar l'evidència, no aquí, a Catalunya, cosa que ja fa temps que no passa, sinó a Madrid i arreu d'Espanya.

Però, a més del dèficit inversor –en noves infraestructures i en manteniment de les existents-, Catalunya també havia patit, fins fa pocs anys, un dèficit de planificació adequada per a un país com el nostre que camina, i que arribarà en pocs anys, cap als vuit milions d'habitants.

Tothom entén què es vol dir quan es diu que el vestit ens ha quedat petit i estret i les costures tiben per tots costats –i algunes fins i tot cedeixen. Això passa quan no s'ha planificat adequadament, quan no s'inverteix a temps o quan es produeix un fort creixement de població i l'economia. I a Catalunya ens ha passat tot sumat! La prova més evident han estat les incidències múltiples que encara patim a Rodalies.

Precisament per atacar aquest dèficit inversor es va acordar la disposició addicional de l'Estatut que ara cal acomplir en el què (és a dir en els projectes) i en el quant (és a dir en l'import que fixa la disposició estatutària).

Crec que d'aquesta darrera condició ens n'hem sortit notablement bé, gràcies a l'acord aconseguit pel conseller Castells en la seva negociació amb el ministre Solbes. Probablement més bé fins i tot del que alguns optimistes imaginaven. Com ho avalen els 4.365,3 milions d'euros recollits als pressupostos generals de l'Estat pel 2008.

Ara recau més que mai sobre nosaltres mateixos l'exigència d'eficàcia i diligència en la programació i execució de les infraestructures necessàries per al nostre creixement. Les que ha de fer l'Estat i les que estem fent i hem de fer nosaltres.

La vertebració d'una Catalunya en xarxa és un projecte de modernitat que també exigeix un acord polític transversal. Seria desitjable.

L'objectiu d'aquest Acord Nacional és assolir consensos bàsics i criteris compartits pel desenvolupament de les infraestructures de comunicacions, transport i telecomunicacions, així com de les infraestructures de distribució de l'energia, de les hídriques i de les mediambientals.

Això ens permetrà respondre a les exigències d'una economia productiva més competitiva i garantir, alhora, una major igualtat d'oportunitats de la ciutadania i les empreses en l'accés als serveis de proximitat i als mercats globals.

No farem les coses bé si no actuem procurant donar resposta a la pregunta de com volem que sigui Catalunya d'aquí a 15 o 20 anys. Com volem que sigui en el seu conjunt i quin rol volem que jugui en el marc espanyol i europeu.

Com a president de la Generalitat vull que Catalunya estigui en condicions de seguir competint i de guanyar posicions entre les regions que fan de motor a Europa.

I aquesta idea és bàsica a l'hora de pensar les infraestructures viàries i ferroviàries, però també les portuàries i aeroportuàries.

Treballem per una Catalunya que pugui oferir el seu projecte de modernitat, de serveis, de cultura i de tecnologies, a cadascun dels seus ciutadans i ciutadanes, amb independència del seu lloc de residència.

Sabem que hi ha punts delicats, que són vistos de manera sensiblement diferent per unes i altres forces polítiques.

Per això insisteixo a dir que cal donar respostes a les necessitats d'avui, però també a les que la Catalunya que volem per al futur ens plantejarà. I quan es dissenya una infraestructura cal pensar quin serà el seu moment zero; el moment en el qual entrarà en funcionament.

M'entendran perfectament si els dic que un govern que hagués planificat i executat amb aquesta perspectiva l'Eix Transversal, segurament no es trobaria en la necessitat de desdoblar-lo només deu anys després d'haver-lo acabat. Cal, per tant, tenir un model de país, cal tenir visió estratègica de quin futur volem per acordar de la manera més àmpliament compartida les infraestructures necessàries per fer-ho possible. Les que he citat i altres que podria citar relatives a l'abastament d'aigua o als residus, per exemple.

Pacte sobre immigració

El darrer gran Pacte proposat, que caldrà debatre i acordar també al llarg del 2008, és el de la immigració.

La immigració és, possiblement, el principal factor de canvi social, polític, econòmic i cultural, que Catalunya està vivint els darrers deu anys.

El Govern entén que les actuacions i les polítiques en matèria d'immigració exigeixen el màxim consens social i polític i, alhora, la màxima sensibilitat amb les persones nouvingudes que volen desenvolupar els seus projectes vitals al nostre país.

L'acord que comença a perfilar-se amb la serenitat i la recerca del consens que un tema com aquest requereix, s'estructurarà sobre la base de 4 eixos: la gestió dels fluxos migratoris; el mercat de treball i la immigració; l'adaptació dels serveis públics a la nova demografia i a la societat diversa; i la convivència i el model de societat.

Revisió i actualització de l'Acord Estratègic

Una referència molt ràpida a l'*Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana*, signat el 16 de febrer de 2005, després d'un procés de treball.

Aquell era el primer de la sèrie de pactes de país que el Govern de Catalunya, presidit per Pasqual Maragall, va voler impulsar.

L'acord tenia una durada inicial de tres anys i ha estat l'instrument adequat per formular un diagnòstic compartit sobre les prioritats de l'economia fixar horitzons de futur i per corresponsabilitzar-nos sobre les mesures que calia adoptar i per disposar d'un marc inèdit per a la concertació necessària entre sindicats, empresaris i administració.

Al llarg d'aquests tres anys s'han destinat més de 4.400 milions d'euros a tot el conjunt de mesures contemplades a l'Acord.

Crec que, en termes generals, tothom coincideix a considerar que *l'Acord estratègic catalana*, per haurà estat de gran utilitat per a la nostra economia i la nostra competitivitat. Aquesta és la impressió que tant el conseller com jo mateix hem tret de les converses que des de fa mesos estem mantenint amb les interlocutors.

I, més que una impressió, una confirmació. Perquè l'informe sobre l'economia catalana presentat la setmana passada, conclou que estem fent bé el trànsit cap a un nou model productiu, clau per guanyar competitivitat en el mercat global.

Pacte Nacional per a l'Educació i Llei d'Educació de Catalunya: una Llei de País

L'altre gran acord de l'anterior legislatura, com deia, va ser el Pacte per l'Educació.

És en bona mesura gràcies a l'assoliment i al compromís d'acompliment dels principals acords continguts en aquell pacte, signat el 20 de març del 2006, que avui podem abordar el repte de dotar l'educació de Catalunya d'un marc legal propi, la Llei d'Educació de Catalunya.

El conseller d'Educació ha presentat fa ben pocs dies el document de bases per iniciar el debat que ens ha d'aconduir a l'elaboració i aprovació d'una de les lleis importants del país.

Una llei per definir un model educatiu propi, configurat a partir de l'oferta d'un servei públic educatiu de provisió públic-privada-concertada, organitzat i dirigit amb estructures flexibles, gestionat amb el criteri d'autonomia dels centres, servit per un col·lectiu professional enfortit i recolzat des de la confiança i per una eficient gestió dels recursos.

Hem de reconèixer que no som on aspirem a ser, on volem arribar, ni en equitat, ni en qualitat, ni en excel·lència.

Es tracta, per tant, de crear les condicions que facilitin l'èxit educatiu en el seu sentit més global, amb el que comporta de millora de resultats, de disminució de les taxes d'abandonament escolar, de millora de les taxes d'escolarització en els ensenyaments postobligatoris i de promoció de l'excel·lència educativa.

Però, compte: els problemes de l'educació no se solucionen amb un simple canvi legislatiu. La llei serà una eina per organitzar l'ús eficient dels recursos per tal de facilitar un treball més eficaç dels alumnes i dels professors.

La Llei vol ser, doncs, un instrument de la reforma educativa, però no és la reforma. En tot cas, vol ser-ne un catalitzador i un canal prou flexible per on flueixin les reformes reals i concretes.

Si no fem un esforç ingent en relació amb l'educació, estarem hipotecant el nostre futur com a país.

Quan dic 'ingent' no parlo només de recursos econòmics: estic parlant d'un compromís polític, d'un compromís en equipaments educatius i en capital humà, d'un compromís amb la formació, la confiança, el reconeixement i l'exigència dels docents, d'un compromís entre la Generalitat i els ajuntaments, d'un compromís entre administració, empresa i universitat,... estem parlant d'una veritable mobilització nacional per a l'assoliment d'un objectiu que estic segur que és àmpliament compartit.

Pressupost 2008: l'eina rigorosa per fer possible l'acció del govern

L'eina bàsica per fer possible l'acció del govern de Catalunya és, naturalment, el Pressupost. Una acció que he volgut exemplificar -per bé que de manera molt sintètica- amb la referència als sis grans acords (internacionalització de l'economia, habitatge, infraestructures, recerca, educació i immigració).

Però és evident que perquè el país funcioni i per poder seguir aplicant amb eficàcia el Pla de Govern que és el nostre full de ruta per a la legislatura, totes les polítiques tenen la seva importància, i més enllà de les referències que ja he fet, àrees essencials com la salut, els serveis socials, la cultura, la justícia, el desenvolupament rural, la reforma i millora de barris i municipis, i molts altres, que segueixen requerint l'atenció i l'actuació del govern.

Els pressupostos que d'aquí a uns dies aprovarà el Parlament són, doncs, els que avui necessita Catalunya.

Uns pressupostos que, per al conjunt del sector públic de la Generalitat, sumen un total consolidat de 34.750 M d'€. Això significa un 7,9% més que l'any 2007, el 15,6% del PIB de Catalunya i uns recursos de 4.737 € per càpita.

Són uns pressupostos, com deia el conseller d'Economia fa uns dies en el propi debat parlamentari, marcats per la doble divisa del rigor i l'ambició. Una ambició en els objectius i un rigor en el plantejament i l'execució, que es projecten en quatre línies fonamentals:

- 1. Adaptació a l'escenari definit per la situació econòmica general.**
- 2. Impuls notable de l'esforç inversor.**
- 3. Prioritat per a les polítiques socials.**
- 4. Contenció i no increment de la pressió fiscal.**

M'interessa remarcar, d'aquests quatre objectius, especialment el segon: el manteniment d'un impuls inversor com mai no hi havia hagut a Catalunya, perquè és la prova que estem encarrilant adequadament el capital físic del nostre país.

La xifra d'inversió per a l'any vinent s'acosta als 6.000 M €, concretament 5.906,4. El que equival a un creixement del 15,8% respecte de la inversió pressupostada per a aquest any. Més de 5.900 M € és la xifra més alta d'inversió de la Generalitat en tota la seva història, superant la de 2006 (5.778,3 M €) que era la més alta fins ara. De manera que si l'any 2005 ens havíem situat en la cota dels 5.000 milions d'inversió, aquest any que ve, ens acostem, com dic, a la cota dels 6.000. La Generalitat invertirà, l'any que ve, doncs, 715 € per habitant, que és gairebé el doble que fa cinc anys.

Aquest esforç inversor del Govern de Catalunya es veu complementat, a més, per l'acord assolit amb el Govern d'Espanya en aplicació del que preveu l'Estatut, i que se situarà entorn o per sobre dels 4.400 M €, fent un salt extraordinari respecte de les xifres d'anys anteriors.

No vull tornar a insistir en el nivell d'exigència que aquesta realitat pressupostària representa per a les administracions públiques a Catalunya, molt especialment per a la Generalitat.

Respecte de la tercera prioritat, assenyalar, tan sols, que tal com ja ha passat aquest any 2007, l'esforç pressupostari en polítiques socials és l'altra gran fita dels comptes

de la Generalitat per a l'any que ve: la despesa social segueix representant més del 50% del pressupost –el 52%– i assolirà els 2.479 € per habitant.

No vull donar més xifres, però no em puc estar d'assenyalar que, per exemple, es destinaran 9.096 M € a l'àrea de Salut; que la despesa en educació suposarà un volum de més de 5.770 M €; o que les polítiques d'habitatge rebran per sobre dels 810 M €, i que les polítiques destinades a promoure la cohesió i la integració social tenen un pressupost conjunt de gairebé 1.500 M €. O que l'any 2008 serà l'any que completarem el desplegament dels Mossos a tot el territori català i que destinarem 1.082,9 M € a l'àrea de seguretat i protecció civil.

El nou sistema de finançament: El gran objectiu del desplegament estatutari per al 2008

Els pressupostos per a l'any vinent són, com dic, una eina molt potent per encaminar-nos cap als objectius que fixa el programa de govern.

Ara bé, reconèixer el cabal de recursos de què disposem, no ens priva de dir i de plantejar que l'actual sistema de finançament no és, avui, l'eina adequada per fer front als reptes que té al davant i, per tant, cal canviar-lo, tal com va quedar acordat i recollit a l'Estatut de 2006.

L'actual sistema ha esgotat, amb escreix, el recorregut per al qual fou dissenyat. Amb encerts i errors. No m'interessa pas entrar a discutir en clau retrospectiva si quan es va acordar es podia haver fet millor o pitjor. És el que hem tingut. Ja n'hem parlat altres vegades.

El model ha fet la seva funció, però ara cal un nou model, perquè l'anterior ha posat clarament d'evidència algunes mancances importants:

- **Perquè el sistema no permet l'adaptació de l'evolució dels recursos a l'evolució de les necessitats de despesa.**
- **Perquè mentre som responsables d'àrees de despesa expansiva, com l'educació, la sanitat o els serveis socials, no tenim la clau dels principals instruments fiscals per poder fer-hi front.**
- **Perquè, com s'està posant d'evidència aquest any, és un sistema que estableix una excessiva dependència dels nostres ingressos fiscals respecte dels impostos de naturalesa immobiliària, sotmesos a fortes oscil·lacions cícliques.**

- Perquè no actualitza les variables en què es va efectuar inicialment, amb dades de 1999, el repartiment de recursos, malgrat que la variable bàsica utilitzada aleshores, la població, ha canviat extraordinàriament en el cas de Catalunya.

Per tant, doncs, Catalunya té moltes i poderoses raons objectives, legals i polítiques, per reclamar un nou sistema de finançament.

I a aquest objectiu destinarem una part important de les nostres energies polítiques l'any que ve. Cadascú en el nivell que li correspongui.

Ja saben que sóc molt poc donat a les vel·leïtats que considero al marge de la legalitat. Però amb la mateixa energia que rebutjo les aventures, vull que sàpiguen que estic disposat a anar fins on calgui perquè es respecti i s'acompleixi el que la llei diu.

I donant per descomptat el respecte al marc constitucional, a Catalunya no hi ha llei que em mereixi més respecte que l'Estatut.

En poques paraules: Un cop encarrilades les estratègies per dotar Catalunya del capital físic que necessita, a través, entre altres coses, de l'acord sobre inversions, el Govern vol abordar amb decisió l'objectiu de millorar el capital humà del nostre país.

En definitiva, Catalunya vol i necessita un nou sistema de finançament per a fer possible el programa social més ambiciós que mai hagi tingut el país.

Un programa social que, al mateix temps que enforteix l'estat del benestar, ens permeti desenvolupar els nostres capitals humà i tecnològic per a continuar generant riquesa i seguir actuant com a motor econòmic d'Espanya i esdevenir també un motor europeu.

I perquè només si generem riquesa podrem continuar sent solidaris.

El desplegament de l'Estatut. Principals objectius per a l'any 2008

El nou sistema de finançament serà, per tant, un dels principals objectius per a l'any 2008 en relació amb el desplegament de l'Estatut.

Però no serà l'únic. Perquè tant a Catalunya mateix (Govern i Parlament), com en la relació bilateral amb l'Administració de l'Estat a través de les diverses Comissions, l'any que ve serà clau per a avançar en l'increment del nostre autogovern.

Pel que fa a l'adaptació del marc institucional de Catalunya als preceptes de l'Estatut, les principals iniciatives legislatives per a l'any vinent seran:

- Llei de la Presidència i del Govern
- Llei de la Sindicatura de Comptes
- Llei de la Sindicatura de Greuges
- Llei del Consell de governs locals

Pel que fa al desplegament dels preceptes de l'Estatut relatius a drets, deures i principis rectors:

- Llei d'Educació
- Llei de Salut Pública
- Llei d'Infància i Adolescència
- Llei d'acolliment de les persones immigrades i retornades a Catalunya.

Així mateix, en relació amb l'Administració Central de l'Estat es preveu avançar de manera substancial, com ja he dit, en el Traspàs del Servei de Rodalies, i en la definició d'un nou model de gestió de l'Aeroport de Barcelona i la seva concreció, així com d'altres temes que figuren en l'agenda de la Comissió Bilateral Estat-Generalitat.

No tinc –no tinguin- cap dubte el desplegament de l'Estatut ja dóna resposta a molts dels neguits que aquests dies s'expressen, legítimament, per descomptat, al Parlament, en fòrums empresarials i al carrer”.

PART III. CONSIDERACIONS FINALS

Voldria anar acabant.

Els he exposat fins ara el que considero més rellevant d'un any d'acció de govern i també les prioritats que orientaran el nostre treball en els futurs mesos.

Com han pogut comprovar no els he dit res que no hagi dit en un o altre moment del primer any de legislatura. I crec que és bo que sigui així. No és

missió del Govern –ni d'aquest ni de cap- entretenir els ciutadans o enlluernar-los amb jocs pirotècnics o ocurrències.

La nostra missió és servir l'interès comú amb la màxima dedicació i eficàcia possible, amb voluntat de servei i amb el desig d'encertar-la.

Crec, honestament, que en aquest primer any del Govern d'Entesa hem fet honor al compromís contret davant dels representants del poble de Catalunya, de dotar el país de l'estabilitat política i institucional necessàries per treballar sense defallir pensant en el futur. Pensant en l'objectiu de fer de Catalunya el país de primera del qual vaig parlar en el meu discurs d'investidura.

El Govern de Catalunya és molt més que un govern de coalició conjuntural. El Govern de Catalunya és un Govern d'Entesa. Compartim la unitat des de la diversitat. I no entenem una unitat que sacrifiqui la pluralitat, ni una diversitat que no faci possible la unitat.

El nostre govern no és un govern de mínims... és un govern de màxims al voltant del desplaçament del millor Estatut que mai ha tingut Catalunya.

La clau de l'èxit és el compromís. Compromesos amb Catalunya. Compromesos amb l'Estatut.

Tenim un president, i no 3. Tenim un govern, i no 3. Tenim un programa, i no 3. Però sí que som 3 forces polítiques diferents, que treballem plegats per un sol poble, per un sol país.

Tres forces que treballem, però, sense distincions de dretes o d'esquerres. Sense distincions entre els diferents sentiments de ciutadania. Junts, compromesos, amb una vocació de servei públic i de servei al país.

Compartim moltes coses i treballem plegats en les institucions. Som forces complementàries i, de vegades, no, però això no impedeix treballar responsablement al servei de Catalunya, al voltant de la seva llei de lleis: l'Estatut de Catalunya.

Però sabem que el futur de la Catalunya rica i plena passa per sumar voluntats i sensibilitats i aquest és el nostre compromís.

Un compromís de futur. Un compromís per a 4 anys. Els asseguro que perd el temps qui pretengui especular amb la incidència d'altres lògiques polítiques

(regides per altres calendaris i per altres interessos) en el rumb que té fixat el Govern d'Entesa.

Aquest és un Govern per a quatre anys, amb un full de ruta per a quatre anys i amb la voluntat d'acomplir el seu pla d'actuació.

No sóc tan ingenu com per creure que els esdeveniments polítics del nostre entorn no puguin afectar l'acció governamental.

El que vull dir és que estem preparats i determinats a donar les respostes que les diverses circumstàncies polítiques requereixin, des de la convicció que la nostra prioritat és assegurar la governació estable de Catalunya.

Les circumstàncies polítiques específiques que han envoltat la tramitació de l'Estatut i els posteriors recursos davant el Tribunal Constitucional, em permeten afirmar, sense alterar el meu capteniment com a president de la Generalitat, que, per a l'interès general de Catalunya, no és indiferent quina majoria política hi hagi a les Corts Generals després de les eleccions del proper mes de març.

No cal que digui res més, ni crec que em pertoqui anar més enllà, però crec que és la meva obligació institucional deixar-ho dit quan encara no s'ha entrat de ple en el combat electoral.

Abans d'aquesta reflexió els parlava del compromís i del determini del Govern d'Entesa de dur a terme el pla d'actuació previst per als quatre anys de la legislatura.

En demanar la confiança de la Cambra catalana vaig dir que serien “les accions i les actituds del president de la Generalitat i del seu Govern les que hauran d'investir-nos de l'autoritat moral necessària per orientar el futur del nostre país”. Accions i actituds que conformen la nostra forma d'exercir la responsabilitat concreta davant la ciutadania.

Voldria afegir que ho estem fent – i ho seguirem fent- d'una determinada manera, amb un estil propi al qual també em vaig comprometre en iniciar el mandat. Un estil centrat en el diàleg polític i social a la recerca d'amplis acords en els grans temes de país.

És temps de preguntes o de respostes? És temps de respostes. No tenim temps a perdre. Hi ha qui és pregunta amb melangia d'on venim. D'altres que cada dia es pregunten amb impaciència on anem.

Nosaltres tenim l'obligació de preguntar-nos on som, què volem i què necessita el nostre país: avui i ara. I treballar per a les respostes.

La nostra acció de govern està guiada per una voluntat transformadora que supera de llarg, la gestió del dia a dia.

Nosaltres procurem no ser presoners dels estats d'ànim ni de les mil i una incidències que es produeixen en la nostra societat.

Nosaltres tenim l'obligació d'estar-hi atents i de donar-hi respostes immediates, perquè senzillament tenim la responsabilitat que el país funcioni. Més enllà de les nostres competències concretes. I crec que estem demostrant dia a dia que no defugim en cap moment aquesta responsabilitat.

Però tenim encara una responsabilitat més gran: prendre aquelles decisions que ens obrin portes de futur, que desbloquegin i superin colls d'ampolla que dificulten el nostre progrés econòmic, el nostre benestar social i la nostra cohesió social i comunitària.

És a dir, ens pertoca plantejar a la societat les grans qüestions estratègiques per al futur col·lectiu de Catalunya i prendre les decisions adequades. Aquest és el sentit d'haver impulsat els grans acords nacionals.

Si prenem les decisions encertades sobre tots aquests àmbits, si som capaços de traçar i seguir un full de ruta ambiciós i precís, si ens apliquem col·lectivament a treballar per assolir els objectius plantejats, estarem fent el que toca pel futur de la Catalunya real, la Catalunya dels set milions i mig de persones avui.

Hem d'idear els projectes i els programes, hem d'aprovar les normes i hem de procurar-nos els recursos necessaris. Però, per no malbaratar tots aquests esforços i recursos, hem de tenir un model clar i coherent del país que volem, de la Catalunya que somiem i volem que esdevingui realitat.

Així, el pacte sobre les infraestructures ha de respondre a un model territorial, el model d'una Catalunya en xarxa, ben travada i connectada, que cerqui l'equilibri i que aprofiti al màxim les potents realitats metropolitanes i reconegui el paper de motor capdavanter de la seva capital. Una Catalunya en xarxa connectada alhora

amb el seu entorn hispànic, europeu i mediterrani, amb voluntat de convertir-se en un node de referència euromediterrani en el món global.

l'acord sobre la competitivitat ha de respondre, com ho fa, a un model econòmic obert i sostenible, orientat progressivament cap a la gestió del coneixement, amb una aposta decisiva pel nostre capital humà, concretada en l'esforç educatiu i en recerca.

l'els pactes sobre l'educació o sobre la immigració han de respondre a un model de ciutadania inclusiva, que mantingui una tensió creativa entre drets i deures, sobre la base d'una identitat catalana forta i oberta alhora.

En definitiva, els models territorials, econòmics i cívics, són peces essencials d'un model de país, del país de primera del que m'agrada parlar o del país capdavanter del que parlen altres dirigents polítics.

L'important en aquest precís moment no és tant l'originalitat del diagnòstic o de la definició de la Catalunya que volem, sinó la coincidència bàsica que es percep entre les veus polítiques, empresarials, sindicals i professionals que s'expressen sobre la situació del país.

Disposem d'un diagnòstic –més enllà dels accents diversos- bàsicament coincident. Tenim unes aspiracions i uns objectius clarament compartits.

Què ens manca doncs per superar l'estat de perplexitat? Què ens impedeix deixar d'una vegada el lament, aixecar el cap, mirar lluny i accelerar el nostre pas cap el futur?

Crec que ens cal deixar de banda d'una vegada per totes la *Catalunya ficció* – de la qual ens parlava fa poc dies, un articulista, reflexionant a propòsit d'un debat parlamentari recent- i portar la política catalana de nou al terreny de la realitat,.

Per fer-ho hem de tenir el coratge de dimensionar les nostres ambicions col·lectives, de conèixer les nostres limitacions i d'optimitzar les nostres forces. Aprenent de les lliçons de la història.

Des de la política ens cal donar exemple. Si ho fem, serà més fàcil mobilitzar a fons totes les energies de la societat catalana, desvetllar els lideratges socials que esperonin l'acció col·lectiva i que convergeixin i complementin els lideratges polítics.

Ja coneixen la meva aversió per la concepció messiànica del lideratge. Comparteixo totalment unes paraules d'Antoni Rovira i Virgili al 1932:

“El catalanisme d'avui no té res d'arqueològic. No pretén restablir políticament el cap de casa, el vot fogueral, els Braços de les Corts. Catalunya, tal com han fet altres nacions ressuscitades, donarà a la seva Constitució interior (al seu Estatut) un marcat caràcter de modernitat i de liberalisme.”

Ha de ser el país deliberant col·lectivament qui ha de decidir el seu futur. Això és la democràcia, aquesta és la veritable radicalitat democràtica.

A aquest debat democràtic sobre el futur convido a tota la societat catalana.

Un futur que –tal com vaig dir en lliurar les medalles d'or de la Generalitat als presidents Pujol i Maragall- no està escrit i que serà el que els catalans i les catalanes vulguem i siguem capaços de fer i de fer que esdevingui.

Moltes gràcies.